

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 14103/2023
28.03.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Бисиљковића председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Зорице Булајић и Радославе Мађаров чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милена Стевановић адвокат из ..., против туженог Града Ниша кога заступа Правобранилаштво Града Ниша, ради накнаде за фактичко заузеће, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против решења Вишег суда у Нишу Гж 5619/2022 од 31.01.2023. године, у седници одржаној 28.03.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против решења Вишег суда у Нишу Гж 5619/2022 од 31.01.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против решења Вишег суда у Нишу Гж 5619/2022 од 31.01.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 15230/21 од 19.04.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу на име фактички изузетог дела у површини од 108 м², од удела тужиоца од ½ на кп.бр. .. КО Нишка Бања, исплати износ од 4.900,00 динара по 1 м², што за укупно заузети део од 108 м² износи 529.200,00 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења 19.04.2022. године до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 114.184,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Решењем Вишег суда у Нишу Гж 5619/2022 од 31.01.2023. године одбијена је жалба туженог и потврђена одлука о трошковима поступка садржана у ставу другом изреке пресуде Основног суда у Нишу П 15230/21 од 19.04.2022. године.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Побијаним решењем одлучено је о трошковима поступка уз примену одредаба закона који регулишу право странке на накнаду трошкова поступка и њихову висину,

која не одступа од судске праксе по овом питању. Имајући ово у виду, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, ради уједначавања судске праксе, новог тумачења права или разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана везаних за одлучивање о накнади трошкова поступка, на основу чега је и одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија туженог није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП, прописано је да странке могу да изјаве ревизију против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, док је ставом 2. истог члана закона, прописано да ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде.

Међутим, када је за изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, на основу члана 28. став 1. ЗПП узима се само вредност главног захтева, док се према ставу 2. истог члана не узимају у обзир, између осталог, трошкови поступка ако не чине главни захтев.

Имајући у виду напред наведено, као и да је у конкретном случају ревизија изјављена против решења другостепеног суда којим је одлучено о трошковима поступка, што у овој правној ствари не представља главни захтев већ споредно потраживање, то је и ревизија туженог недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић